

Розвіяне злими юрбами,
Мов снігу платки з-над руїн,
Летиш ти до хмари з вітрами,
О, пір'я з жидівських перин.

Мов сніг, ти летиш аж до хмари,
Вкриваєш поля, мов килим,
О, свідку великої кари,
О, пір'я з жидівських перин.

Знать, бачити горя не хочеш,
Що ми тут в тій хвилі терпим,
Сніжними крильцями тріпочеш,
О, пір'я з жидівських перин.

Як грубі мужицькіі руки
Рвуть наше добро без причин
І нам завдають люті муки,
О, пір'я з жидівських перин.

Як наші хати розкидають
Аж геть до послідніх делин,
Як наші шинки розбивають,
О, пір'я з жидівських перин!

Ввесь город від краю до краю —
Руїна одна, плач один!
Гляди ж на тих варварів зграю,
О, пір'я з жидівських перин!

Гляди, що тут нашої втрати,
Що наших тут впаде сльозин, —

Щоб Богу це все розказати,
О, пір'я з жидівських перин!

Хай наші всі зважить терпіння,
До нашого горя долин
Хай шле нам потіхи проміння,
О, пір'я з жидівських перин!

Хай тямить, що люд ми ізбранний,
Його найукоханий син,
Годований зернами манни,
О, пір'я з жидівських перин!

Хай дасть нам народ цей посісти,
Хай дасть нам помститись над ним,
Неси, о неси 'му ті вісті,
О, пір'я з жидівських перин!

1882

[Із циклу] «Жидівські мелодії»

За часів правління «друзів народу» з Москви його не публікували, – певно, не могли вирішити, чи треба громити єврів, чи ні. Але український письменник, який рішуче засуджує погроми, не вписувався ні в ту, ні в другу схеми.

Подається за публікацією в збірці «З вершин і низин» (1887), с.32—34.